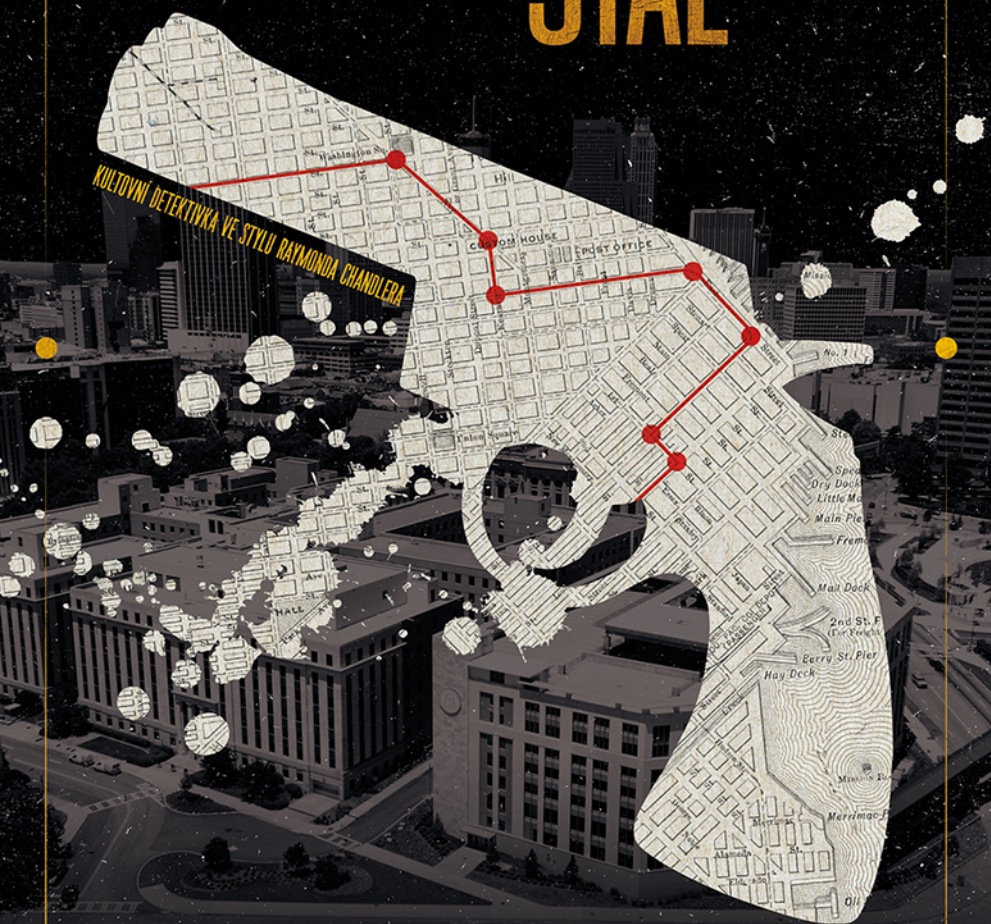

POSLEDNÍ POLIBEK, CO ZA NĚCO STÁL

KULTOVNÍ DETEKTIVKA VE STYLU RAYMONDA CHANDLERA

JAMES CRUMLEY

**POSLEDNÍ POLIBEK,
CO ZA NĚCO STÁL**

*Dicku Hugovi,
skvělému starému detektivovi
tělem i duší.*

Copyright © James Crumley, 1978

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Pavel Kaas, 2020

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2020

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-7642-973-4 (pdf)

JAMES CRUMLEY

**POSLEDNÍ POLIBEK,
CO ZA NĚCO STÁL**

VENDETA

Možná sem někdy v neděli z rozmaru zabloudíš.
Přiznej, rozpadl se ti život.
Poslední polibek, co za něco stál, jsi dostal už před lety.
Procházíš těmi ulicemi, jež musel rýsovat šílenec,
kolem hotelů, z nichž nic nezbylo,
kolem barů, co přetrvaly.
Zmučená snaha řidičů šlápnout na plyn vlastním životům.
Jen kostely jsou udržované.
Věznici je letos sedmdesát.
Jediný vězeň je stále uvnitř, netuše, co spáchal.

RICHARD HUGO,
DEGREES OF GRAY IN PHILIPSBURG
(*ODSTÍNY ŠEDI V PHILIPSBURGU*)

I Když jsem Abrahama Trahearna konečně dohonil, popíjel pivo se zjevně přiožralým buldokem jménem Fireball Roberts v zanedbaném lokále na periférii Sonomy v Kalifornii a zdárně tam pitím utloukal půvabné jarní odpoledne.

Trahearne už tenhle kočovný flám táhnul bezmála tři neděle. Byl to chlap nadlidských rozměrů, a jak tam tak dřepěl ve zmačkaném khaki obleku, vypadal jako vysloužilý voják po hodně dlouhé misi, který tu pivem pomalu splachuje pachut' smrti. Pes se zplihle složil na barovou stoličku vedle něj jako utahaný spolubojovník a jen občas pozdvihl hlavu, aby si líznul piva z umolousaného popelníku na baru.

Ani jeden z nich se neobtěžoval se po mně ohlédnout, když jsem se zašoupl na stoličku mezi buldoka a jediné další dva hosty lokálu, dva pokoutní automechaniky, kteří probírali svoje ztracené šeky

na podporu v nezaměstnanosti, nejnovější pokuty za řízení pod vlivem a pravděpodobné umístění rozvodového řetězu v Chevroletu z roku 1957. Jejich vrásčité obličejce a nosový akcent jako by patřily do jiné doby a na jiné místo. Jako bych viděl prašnou krajinu z třicátých let a rozhrkanou fordku téčko stavěnou doma na koleně, jak míří proti zapadajícímu slunci. Když jsem se usadil, pohlédli na mě přimhouřenýma očima venkovanů. Prohlíželi si mě pečlivě, jako bych byl opuštěný vrak, který mají v úmyslu rozebrat na náhradní díly. Zvesela jsem na ně kývl, abych dal najevo, že vrak sice možná jsem, ale na totálku to pořád ještě není. Opětovali můj němý pozdrav s bezvýrazným pohledem a přemýšlivým pokývnutím, jako by naznačovali, že nehoda se dá taky zařídit.

Z toho nekonečného trmácení po mizerných cestách jsem byl už tak utahaný, že jsem je nechal, ať si myslí, co chtějí. Barmanka středního věku procitla ze snění vestoje do ospalého culení, teprve když jsem si řekl o pivo. Otevřela láhev, buldok se probрал z opilecké dřímoty a říhnul si jako probuzený drak. Pak ztěžka zvedl kostnatý zadek a tím oblakem zápachu zvětralého piva a buldočího dechu se ke mně přes tři chatrné barové stoličky dokolébal, aby mě olíznul a vysloužil si tak hlt piva. Když se kýžené nabídky nedočkal, nevzdal to a oslintal mi sluncem spálený loket. Trahearne vyštěkl ostrý povel a špláchnul mu trochu piva do popelníku. Buldok se na mě truchlivě podíval, vzdychl a pak se odlouдал tam, kde měl svoje jisté.

Když jsem si provazce slin z paže utřel vlhkou utěrkou, kterou jsem sebral na baru a která byla očividně až příliš často – a naposledy docela nedávno – používána ke stejnému účelu, zeptal jsem se barmanky, odkud si můžu zavolat. Beze slova ukázala do příšeří za kulečnickovým stolem, kde se v matném stínu na zdi nejasně rýsoval černý telefon.

Když jsem míjel Trahearna, objímal buldoka mohutnou paží kolem zvrásněných plecí a do kornoutovitého ucha mu recitoval poezii: „Před námi útes se hroutí... pod větry zelenavého Pacifiku... tento... sláný zápach velrybí... ach Kriste... houževnatí jsme byli, leč houžve rozpadlé, příteli, a v psí lejno se obrátíme...“ Pak se pro sebe smutně uchechtl jako stařec, co marně hledá brýle.

Samomluvu jsem mu rozhodně zazlívát nemohl. Sám už jsem jí trpěl hezky dlouho.

* * *

To odpoledne, kdy mi zatelefonovala Trahearnova bývalá, jsem dřepěl v tom kutlochu, kterému hrdě říkám kancelář, v Meriwetheru, stát Montana, a civěl z okna přes uličku na kontejner přetékaající odpadky. Myslel jsem přitom na to, že mi vlastně vůbec nevádí, že se kšeft nijak závratně nehýbe. Vlastně mi tohle tempo docela vyhovovalo. A pak zazvonil telefon. Trahearnova bývalá se s tím nepárala. Ani ne za minutu mi stihla vysvětlit, že její bývalý manžel má bídné jak zdraví, tak pijácké návyky, a ona že chce, abych ho našel. Měl jsem ho vypátrat na jeho kočovném flámu, než se předčasně uchlastá k smrti. Navrhl jsem, že tu práci projednáme z očí do očí, ale trvala na tom, abych se okamžitě vydal na cestu a neztrácel čas tříhodinovou jízdou do Cauldron Springs. Aby mi ten čas ušetřila, objednala v Kalispellu aerotaxi, které už mířilo na jih k Meriwetheru s šekem na zálohu, seznamem Trahearnových oblíbených hospod po celém Západě – zejména těch, o nichž po podobných flámech psával básně – a fotkou z obálky jeho nejnovější knihy.

„A co když tu práci nechci?“ zeptal jsem se.

„Až uvidíte částku na šeku, budete ji chtít,“ odpověděla chladně a zavěsila.

Když jsem si na místním letišti vyzvednul rozměrnou manilovou obálku, mrknul jsem na šek a usoudil, že ten kšeft беру. Teprve pak jsem si prohlédl fotografii. Trahearne vypadal na kus chlapa. Jak tam stál a opíral se o sloupek terasy hotelu Cauldron Springs se sklenkou v jedné ruce a se zapáleným doutníkem v druhé, připomínal mi přístavního dělníka na penzi. Léta na něm byla znát i přes klukovský úsměv, ale do Cauldron Springs kvůli léčivým pramenům určitě nepřišel. V temném obdélníku širokých dveří za jeho zády se ke slunečnímu světlu šouraly dva artritické přízraky ve stejných kostkovaných županech. Jejich věkem sešlé obličej se usmívaly. Staroušci se už nejspíš nemohli dočkat, až ponoří svoje křehké kosti do horké minerální lázně.

Za ta léta pátrání po ztracených manželích, ženuškách a ratorlestech jsem se odnaučil věřit, že mi stačí podívat se na obličej na podobence a uvidím za fotografií skutečnou osobu, ale tenhle obr vypadal, že by po sobě mohl zanechávat dost patrnou stopu.

Ze začátku to bylo snad až příliš snadné. Z kanceláře jsem zavolał do pěti, možná šesti barů ze seznamu, a dozvěděl jsem se, že starouš počtil návštěvou půvabný malý bar Trixi's Antler v Ovandu v Montaně. Než jsem ale urazil těch sto třicet kilometrů, Trahearne změnil působiště. Barmanovi se světil, že má namířeno do Two Dot, aby si prohlédl sbírku pivních plechovek v jednom ze dvou tamních barů. Hnal jsem se za ním napříč Montanou, jenže než jsem dojel do Two Dot, Trahearne se přesunul do hospody s podivným názvem 666 v Miles City. Odtamtud se vydal na jih do Buffala ve Wyomingu, aby tam sepsal výpravnou báseň o dobytčářské válce. Alespoň to tvrdil barmance. Jak se ukázalo, Trahearne se nehnul z místa, aniž by to důkladně probral se všemi v lokále. Tím pádem ho bylo snadné sledovat, ale nemožné chytit.

A tak jsme v těsném závěsu poznávali Západ. Obráželi jsme bary, prohlíželi si pamětihodnosti. Hotel Chugwater dole ve

Wyomingu, Mayflower v Cheyenne, Stocman's v Rawlins, sbírka ostnatého drátu v baru hotelu Sacajawen v Three Forks v Montaně, šutráky v oregonském Fossil, nalití mormoni po celém severním Utahu a jižním Idahu – prostě jsme kroužili a motali se v bezcílém potulování. Dvakrát jsem si najal soukromé letadlo, abych starouše předhonil, a on se dvakrát ukázal až po tom, co jsem to tam vzdal. Jeho vkus, co se týče hospod, mi vyhovoval, ale už jsem jich prošmejdil tolik, že mi to všechno začínalo připadat jako jedna velká, nekonečná putyka. V polovině druhého týdne už moje náklady začínaly uvádět do rozpaků dokonce i mě, takže jsem zavolal bývalé paní Trahearnové, abych se jí zeptal, kolik peněz je ochotná v tomhle pochybném kšeftu utopit. „Kolik bude třeba,“ odpověděla a vypadalo to, že ji podráždilo, že se vůbec ptám.

A tak jsem se znovu uvelebil ve sklopné sedačce svého luxusního pickupu El Camino a smířil se s tím, že v něm teď možná budu nějakou dobu bydlet, při sledování Trahearna od baru k baru po cestách, které se mu zrovna zalíbí, a čenichat za ním jako natěšené štěně, jen abych ho neztratil. Už jsem se viděl. Jako ten psík budu držet stopu, zatímco on bude měnit směr z důvodů, které zná jen on sám, a vyrážet za zvuky vzdálených Sirén, které nikdo jiný než on neslyší.

V polovině druhého týdne se mě začal zmocňovat ten dobře známý svíravý pocit osamění, a kdybych tak zoufale nepotřeboval peníze, možná bych poslal nějakého Abrahama Trahearna do háje, ať si dělá, co chce, pustil si pásek s Williem Nelsonem a zkusil si to jeho tonutí v řece whisky na vlastní kůži. Kam se pořád hnát. Jenže mě platili za hledání lidí, a ne za to, že se sám ztratím, a tak jsem držel stopu jako starý, vysloužilý ohař, co stopuje svou poslední škodnou.

V makovici jsem to začínal mít pomotané víc než Trahearne. Přistihoval jsem se, jak se honím za přízraky šedivými horskými průsmyky a pak zase zelenými údolními se zbytky posledního sněhu.

Přespával jsem ve stejných motelových postelích jako on, kde jsem se pokoušel přivolat si ho ve snách, zpíjel jsem se ve stejných barech a doufal, že mi whisky navodí nějaké vize. Samozřejmě, že navodila, jenže ty pramenily z mé vlastní divoké minulosti. Pokud šlo o Trahearna, byl jsem pořád stejně bezradný.

Jednou jsem dokonce v karavanovém městečku kdesi v nevadské poušti šoustal stejnou smutnou mladou štetku jako předtím on. Takové křehké, hubeňoučké stvoření odněkud z Cincinnati, které si vyvezlo ten svůj zlatý dolíček na Západ. Možná si myslela, že tady toho z něj víc vyřežuje, jenže se jí nějak z bortila šachta, žíla vyschla a stopy na jejích tenkých pažích vypadaly, jako by je vykopal zrezivělý krumpáč. Poté, co jsem mezi těmi jejími kostmi strávil snad až zbytečně moc nocí hnán bezcílným hospodským chtíčem, zeptal jsem se na Trahearna i jí. Nejdřív nic neřekla a jen ležela na zmuchlaném prostěradle, tahala z jointa a skrz hliníkový strop civěla kamsi do studené pouštní noci.

„Myslíš, že opravdu vystoupili na Měsíc?“ zeptala se pak vážně.

„Nevím,“ přiznal jsem.

„Já taky ne,“ zašeptala do oblaku kouře.

Zapnul jsem si levisky a vypadl do pouště, do krajiny zalité měsíčním svitem a stíny.

V Renu jsem pak ztratil stopu. Musel jsem po městě kroužit ve stále větších kruzích a vyptávat se barmanů a obsluh na benzinkách, až jsem v Truckee na pumpě narazil na kluka, co si pamatoval velkého chlapa v kabrioletu cadillac, který se ho ptal na bahenní lázně Calistoga. Když jsem se tam dostal, bahno bylo pořád horké, zato stopa studená jako oči těch staroušků, co kolem pramenů pomalu umírali.

Když jsem telefonoval Trahearnově bývalé, abych přiznal fiasco, sdělila mi, že od něj dostala pohlednici mostu Golden Gate se záhadným dvojverším: *Psi mají být nejlepší přátelé člověka, ale*

jejich žízeň je bezbřehá a nic dobrého je nečeká. „Trahearne bůhvíproč trpí na hospody se psy,“ řekla mi, „zvlášť, pokud ti psi chlemtají a umí něčím pobavit. Jednou ve Frenchtownu v Montaně propil tři týdny s psiskem, které vyparádili zmuchlanou brigádýrkou, slunečními brýlemi a dýmku z kukuřičné nati. Trahearne pak tvrdil, že spolu mezi panáky ostružinové kořalky probírali válku v Pacifiku.“ Řekl jsem jí, že to jsou její peníze a že jestli chce, aby se motal kolem Sanfranciského zálivu a hledal po barech psa, co chlastá, samozřejmě jsem jí k službám. Přesně to chtěla, takže jsem se rozjel do San Franciska. Drahá sranda, najmout si soukromé očko, aby šlo po stopě psa alkoholika, ale náš zákazník, náš pán.

Mohlo mě napadnout, že takovéhle město bude hospodských psů plné – psů tančících i zpívajících, dokonce i psů kouzelníků –, takže mi trvalo plné tři dny, než jsem se v Sausalitu, kde jsem si propíjel díru do jater s narůžovo obarveným pudlem, doslechl, že v Sonomě je k vidění buldok, kterému náramně šmakuje pivo.

Sešlá prefabrikovaná bouda se krčila sotva padesát metrů od dálnice na Petalumu a před ní stál zaparkovaný Trahearnův červený kabriolet cadillac. V dobách, kdy stará dálnice byla ještě nová, dávno předtím, než ji zrekonstruovali, fungovala tahle knajpa jako čerpací stanice. Na sluncem vyšisovaných, deštěm a větrem ošlehaných překládaných prknech sešlé hospody byla pořád ještě patrná červená silueta vzpínajícího se koně. Jako by měl vést to nevelké stádečko opuštěných aut, která tu stála až po nápravy v zaprášeném plevelu. Byla to značně nesourodá směsice od vyrudlého poválečného Henry J až po zánovní, ale řádně zrasovaný černý Dodge Charger. Všichni ti odvržení plechoví miláčkové jako by upírali prázdné oční důlky po světlometech k asfaltu dálnice a snili o dalekých cestách. Ten zapadáček neměl ani jméno. Na povážlivě se naklánějících sloupcích průčelí visela jen zašlá cedule s neurčitým příslibem PIVO. Staré

tankovací stojany s prosklenými displeji dávno zmizely – nejspíš v nějakém frcu se starožitnostmi v Sausalitu –, ale zrezivělé šrouby po jejich ukotvení pořád ještě trčely z betonu jako vztyčené prostředníky z mělkého hrobu.

Zaparkoval jsem za Trahearnovým cadillacem, vylezl a pokusil se protáhnout a vyklepat z nohou únavu těch naježděných kilometrů. Pak jsem ze zářivého jarního slunce vstoupil do prašného příšeří hospody. Pod nohama se mi lehce zhoupla zprohýbaná prkna podlahy. S úlevou jsem vydechl. Tohle bylo přesně to místo, kam bych zamířil sám, kdybych si vyrazil na flám. Sem bych zapadnul jak prdel na hrnec. Hotový ráj pro ty, co před válkou táhli do Kalifornie z Oklahomy za americkým snem, pro vydědence z Texasu a vůbec pro všechny zchudlé přivandrovalce z venkova s očima, v nichž už dávno není místo pro naději, s očima odrážejícíma horké, větrem bičované pláně a holé, skoro biblické dálavy obzorů, s očima, které vzpomínají na dávno osiřelé houpací křeslo, a do vzpomínek se jim motá urputná vidina pomerančovníkových hájů, ke kterým se chtějí doplahočit. Tohle by klidně mohla být hospoda pro mě, kde by se dalo unuděně popíjet nebo se kát za spáchané násilí a dočkat se rozhřešení za cenu piva.

O tomhle jsem přemýšlel, když jsem hrábnul do zadní kapsy kalhot pro další desetník a obrátil se k baru pro ještě jedno pivo. Trahearna jsem během toho dlouhého hledání a pronásledování postupně poznával a teď už jsem na tom byl tak, že jsem si připadal, jako bych vypátral starého přítele. Připadalo mi škoda trochu si ho neužít a nedat si s ním nějaké to pivko, než zavolám jeho ex a tu párty ukončím. Kdykoliv jsem takhle někoho vystopoval, vždycky jsem měl pocit, že za tohle prachy jako odměna nestačí. Tohle byla ta nejsmutnější část celého lovu. Mlčenlivé čekání na studem zrudlé rodiče, vzteklého manžela či manželku nebo na

právníka. Proces byl fajn, finální produkt byl hnus. V mojí branži potřebujete morální přesvědčení. Už dávno bych si vůbec nedovolil tvrdit, že já nějaké mám. Pokaždé, když jsem takhle dohnal kořist, jsem proto měl sto chutí otočit se a zdrhnout.

Tentokrát ale ne. Opřel jsem se o bar a objednal další láhev piva. Když je přede mě barmanka postavila, po baru se ke mně připlížil mohutný černý kocour a čumákem se otřel o orosené hrdlo.

„Ta kočka taky smí pivo?“ zeptal jsem se barmanky.

„Už ne,“ zakřenila se a šlehla zvíře po zadku promáčenou utěrkou. Kocour ji sjel zničujícím pohledem a vydal se po baru pryč kolem buldoka a Trahearna. Tomu přitom přejel vztyčeným ocasem po apatické tváři. „Ten zmetek nasával jak houba, ale pak se to s ním nedalo vydržet. Něco jako támhle starej Lester,“ dodala a kývla směrem k tomu z dvojice automechaniků, který se pořád ještě mohl pochlubit většinou zubů. „Neuřídí to. Chová se pak jako dobytek. Špinavej ožrala, co leze po čtyřech a ještě si myslí, že se bude mrouskat.“

Barmanka Lestera sjela nemilosrdným pohledem té, co ví svoje, a spokojeně se uchechtla. Když se starý Lester pokusil škleb opětovat, ukázal mi zbytek chrupu. Nebyl o nic hezčí než to, co jsem z něj viděl předtím. „Jednou večer začal ten černej zmetek šoustat všechno, co viděl – nohy od kulečnicku, tága, lidem lejtka, prostě všechno, co dost rychle neuteklo –, a pak se tu jedný dámě vybryndal na kalhoty. Někdo se tomu zasmál a netrvalo dlouho a pište si, že jsme tady měli největší rvačku, co pamatuju. Kdo neskončil ve špitále, fičel do báně, a mně sebrali na šest neděl licenci.“ Když se přestala smát, dodala ještě: „Tak jsem mu vyhlásila suchej zákon. Jednou provždy. Od té doby nedostane ani líznout.“

„Byla řeč o Lesterovi nebo o kocourovi?“

Barmanka se znova rozvihňala, druhý mechanik zahýkal, jen chudák starý Lester tam seděl a tvářil se, jako by ho bolely ty výstavní zuby.

„Kdepak,“ prohlásila barmanka, když se vychechtala dosyta, „tady Lester žádný potíže nedělá. Má naděláno do gatí tady z mého buldoka.“

„Ten vypadá docela v pohodě, staroušek,“ poznamenal jsem a pak už jsem se jen pohodlně opřel a čekal, co zase z tohohle vyleze za historku.

„V pohodě,“ zakvílel Lester. „To jo. To je pěkněj *hajzl*. Hele, šéfe, vloni v létě jsem sem jednou takhle ráno nakráčel jako by nic, nikoho jsem si nevyšímal, akorát jsem udělal tu chybu, že jsem tomuhle parchantovi šlápnul na pracku, když měl kocovinu. Přísahám, že se mi v tu ránu pokusil urvat nohu.“ Lester se předklonil, aby si vyhrnul nohavici a ukázal mi jizvy, které vypadaly jako obtisky zubů. „Sedmapadesát štychů,“ oznámil mi pyšně. „Tady Oney musel toho zmetka vzít tágem, aby se pustil.“

„To tágo jsem o něj přerazil,“ přispěchal Oney se svou troškou do mlýna.

„V pohodě, staroušek, to mě poser,“ zavrčel Lester. „Ten parchant je útočnější než had. No řekni, Rosie.“

„To vám povídám, šéfe,“ barmanka se ke mně důvěrně naklonila přes pult, „Fireball Roberts už byl kolikrát nalitej úplně na maděru nebo měl kocovinu, že neviděl na cestu, a stejně dokázal servat kalhoty z každého zmetka, co si myslel, že si může vyskakovat na chudáka ženskou, co je na světě úplně sama.“ Když vyslovila to *sama*, podepřela si Rosie prstem bradu a upejpavě se na mě zadívala. Mrknul jsem do otlučeného zrcadla za jejími zády, jestli jsem cestou vážně zešedivěl. Jenže to, co se na mě ze zrcadla šklebilo jak kojot, mělo zatím pořád ještě černou makovici. A Rosie pokračovala: „On nejenom že je zastaví, on je ještě vyvleče za prdel před lokál, šéfe, a to si pište, že ještě rádí zmizí.“

„No to mě teda podržte,“ pronesl jsem. Vážně to na mě udělalo dojem. Pak jsem mrknul po buldokovi. Ten pokojně chrápal,

stočený na barové stoličce. Trahearne se mi vyzývavě zahleděl do očí, jako by čekal, že budu buldokovu kuráž zpochybňovat, ale nějak neudržel soustředěný pohled a očička se mu nezávisle na sobě roztančila každé jinam.

„Jenže i kdyby to náhodou nezmáknul Fireball sám,“ pokračoval Lester vysokým, vzrušeným hlasem, „tak naše Rosie taky není žádný ořezávátko. Dejte si na ni bacha, šéfe, ta vám vystřelí mozek z lebky, ani nestačíte mrknout.“

Přikývl jsem a Rosie se roztomile začervenala.

„Tak mu ukaž, co je to *die Pistole*,“ vyzval ji Lester.

Rosie svoje červenání obohatila o stydlivý výraz a na okamžik její vrásky vystřídala tvář mladší a pohlednější ženské. Uhladila si prošedivělé kudrny a pak sáhla pod pult a vylovila niklovanou španělskou poloautomatickou pistolí ráže .380, tak starou a mizerně ošetřovanou, že se niklování odlupovalo jako laciný nátěr.

„Nevypadá to bůhvíjak,“ připustil Lester statečně, „ale má spouštěcí páku upilovanou nadoraz, takže nestřílí jednotlivý rány, ale vysype na jedno stisknutí spouště všech devět včelíček.“ Otočil se a ukázal přes bar na shluk nezatřených děr po kulkách nad rozviklanou skříní mezi dvěma okny. „Zatím to musela použít jenom jednou, šéfe, ale spolehněte se, že když sáhne pod pult, je tady klid raz dva.“

„Jako v kostele,“ dodal jsem.

„Spíš jako na krchově,“ opravil mě Lester. „Žádný zpívání, nejvejš nějaká ta tichá modlitbička.“ Pak se divoce rozchechtal. Nenapadlo mě nic chytřejšího, než tomu jeho veselí připít.

Rosie ještě chvilku držela pistolí v drsných dlaních a pak ji se zaduněním uložila zpátky pod pult.

„Jasně, že já mám doma pořádněj kvér,“ ozval se Lester lišácky.

„Německý Luger,“ vypálil jsem bezmyšlenkovitě.

„Jak to víte?“ otázal se podezíravě.

Pravda byla taková, že jsem strávil život posloucháním hospodských válečných historek a nejrůznějších výmyslů, Lesterovi jsem ale zkusil nalhat, že si takovou pistoli můj táta přitáhl z války.

„Já jsem tu svou sebral skopčáckýmu kapitánovi na pláži Omaha,“ prohlásil nafoukaně, jako by naznačoval, že můj tatík tu svou vyhrál někde v kostkách. „Při vylození v Normandii,“ dodal na vysvětlenou.

„To jste musel být ještě hodně mladý,“ poznamenal jsem a hned mě zamrzelo, že jsem si radši neukousnul jazyk. Lidi jako Lester plácají do větru v jednom kuse, jenom blázen si ale dovolí jim to připomenout.

Lester si mě dlouze změřil, jako by se snažil odhadnout, jestli jsem tím chtěl naznačit, že je lhář, a pak s nacvičenou ledabylostí odvětil: „U odvodu jsem si pár let přidal.“ Potom se mě zeptal: „Vy jste někdy sloužil?“

„Ne, pane,“ lhal jsem dál. „Platfus.“

„Takže zproštěn služby,“ řekl a očividně se snažil, aby to neznělo moc povýšeně. „To je tady Oney taky, ale jemu nedali modrou na nohy, ale na hlavu.“

„Mě do žádný blbý armády nedostanou ani omylem,“ prohlásil vážně Oney a pak se rozhlédl, jako by mu odvodní komise byla pořád ještě v patách.

„No taky už žádný odvody nebudou,“ řekl Lester a odfrkl si nad Oneyho tupostí.

„Jasně,“ odvětil posmutněle Oney. „To by leda museli támhle do San Franciska odvést ty davy zarostlých hipíků.“

„Svatá pravda,“ řekl Lester a obrátil se znovu ke mně.

„No ne?“ Přimhouřenýma očima si měřil třídní strniště, které mi na bradě úspěšně zakládalo na plnovous.

Tentokrát jsem pro změnu držel klapačku a jen přikývl. Jenže asi ne dost energicky, aby se s tím Lester spokojil. Užž se

k něčemu nadechoval, ale omluvil jsem se a zamířil k Trahearnovi. Lester za mými zády zamumlal něco o *mizerných zazobaných hipících s modrou knížkou*, ale dělal jsem, že neslyším. Natáhl jsem se a poklepal Trahearnovi na rameno. Otáčel tu svou velikou holou hlavu tak pomalu, jako by ji měl vylitou olovem. Povytáhl obočí, vyloudil vlídný úsměv, pokrčil rameny a zvrátil se z barové stoličky naznak. Chytil jsem ho za košili, ale ani to jeho pád nezpomalilo. Dopadl na záda. Tvrdě jako stodvacetakilový pytel cementu. Trámy a žaluzie zarachotily, z mezer mezi podlahovými prkny se vyvalila oblaka věkovitého prachu a na odřené kulečnickovém sukňě se zvesela roztančily koule.

Jak jsem tam tak stál s kusem khaki látky v hrsti jako pitomec, Lester sjel ze stoličky a rozkřikl se: „Proč jste to krucinál udělal?“

„Co jako?“

„Proč jste toho starýho pána takhle shodil?“ vyjel Lester a ohryzek mu po vyzáblém krku poskakoval nahoru a dolů jako splašená myš. „V životě jsem neviděl větší sviňárnu!“

„Neshodil jsem ho,“ namítl jsem.

„Hele, chlape, já to viděl.“

„Je mi líto, ale musel jste se zmýlit,“ řekl jsem. Snažil jsem se chovat klidně a rozumně, což je v podobných situacích skoro vždycky chyba.

„Naznačujete, že jsem lhář?“ zeptal se Lester a zatnul pěsti.

„Ale vůbec ne,“ řekl jsem, a když jsem se vracel k baru pro pivo, udělal jsem další chybu – pokusil jsem se vysvětlovat. „Podívejte, já jsem soukromý vyšetřovatel a bývalá manželka tohohle džentlmena mě najala...“

„No schválně, kvůli čemu?“ ušklíbl se Lester jízlivě. „Zpozdil se s alimentama, ne? Takový jako seš ty já znám. Jeden takovej svinskej parchant se za mnou táhnul až k mý mámě do Barstow jen proto, že jsem se pár měsíců zpozdil s placením tý čubce, co jsem si vzal,

a upozorňuju tě, že jsem mu pak pěkně nakopal prdel. Zrovna si tak říkám, že to samý udělám s tebou.“

„Co kdybychom se všichni uklidnili?“ navrhl jsem. „Já vám oběma koupím pivo a všechno vám to vysvětlím, okay?“

„Ty mi nebudeš nic vykládat, frajíрку,“ prohlásil Lester, a jako by to nestačilo, dodal ještě: „A se šmejdem já nepiju.“

„Nestojím tu o žádný problémy,“ vložila se do toho tiše Rosie.

„Žádné nebudou,“ řekl jsem. Lester a Oney měli sice možná komické ksichty, směšný přízvuk a zuby jako noty na buben, ale taky měli zápěstí tlustá jak ohradní sloupky, mozolnaté, dřinou ztvrdlé ruce hrbolaté jako obušky naplněné kamením a za sebou život plný vzteku a zášti. Mezi takovými typy jsem vyrostl a věděl jsem, že je nerozum pouštět se s nimi do vážnějších rozepří. „Vůbec žádné problémy,“ opakoval jsem. „Právě odcházím.“

„To není dobrý nápad,“ zavrčel Lester, udělal dva kroky proti mně a pokusil se mi svižným hákem vyspravit vizáž.

Přikrčil jsem se a poslal ho k zemi backhandem vylepšeným poloprázdnou pivní láhví. Jeho pravé ucho zmizelo ve spršce krvavé pěny. Lester se svezl na bok, a když se začal hrabat z podlahy, jednou rukou si držel ucho a klel jak pohan. Oney se zvedl, a když uviděl střep z láhve v mé ruce, zase se poslušně posadil.

„Připadá ti tohle jako lepší nápad?“ zeptal jsem se.

Oney nervózně přikývl na souhlas, ale Lester si jen zíral do dlaně, v níž mu uvízly zbytky ucha.

Tenkým, vysokým hláskem vzápětí vyjel: „Oney, vem ksakru bouchačku!“

Za sebou jsem zaslechl, jak se Trahearne zvedá z podlahy a omámeně se ptá, co se to hergot stalo. Nikdo mu ale neodpovídal. Já, Oney a Rosie jsme mlčky civěli jeden na druhého. A pak jsme se všichni současně dali do pohybu. Rosie se vrhla pod bar po pistoli, když po ní Oney hrábnul. Ohlédnul jsem se

po buldokovi, který pořád ještě chrněl jako špalek, a usoudil jsem, že je nejvyšší čas jít na vzduch. Taky bych to udělal, jenže Lester opět nezklamal, překulil se po podlaze a vrazil mi ramenem do pravého kolene. Skončili jsme na jedné hromadě, já rovnou na tom jeho zmasakrovaném uchu. Skuhral sice, ale držel se jako klíšťe. Dokonce i po tom, co jsem vstal a v hrsti mi zůstal chomáč jeho špinavých vlasů.

Za barem se Rosie a Oney dál přetahovali o pistoli.

Trahearne vystřízlivěl aspoň natolik, aby to dokázal vnímat, ale když se pokusil rozběhnout, vrazil do kulečnickového stolu. Pak se pokusil vlézt pod něj, zrovna když Oney vyškubl Rosie pistoli z rukou a odstrčil ji stranou. Když padala, zavřeštěla: „Fireballe!“ Vzdal jsem to a jen jsem zvedl ruce. Už jsem se smířil s tím, že za to Lesterovo ucho budu muset něco vytrpět. Když ale Oney zdvihl pistoli a palcem ji odjistil, Fireball se zčistajasna probral a jako tlustá šedivá čmouha jediným skokem přeletěl bar. Ještě nedopadl, a už zatnul mohutné zažloutlé zuby Oneyemu do zad přesně v tom citlivém místě mezi spodním okrajem žeber a ledvinami. Oney heknul, jako by dostal pálkou, spustil paže a zbledl tak dokonale, že mu dávné jizvy po akné vystoupily v obličejí jako žhavé uhlíky. Znovu heknul, zalapal po dechu a křečovitě stiskl spoušť.

První kulka mu urvala podstatnou část pravého chodidla. Druhá nadělala docela slušnou paseku v lednici a třetí proletěla chatrnou prkennou stěnou barového pultu a trefila pana Abrahama Trahearna rovnou do jeho famózní zadnice. Čtvrtá rozprášila na kulečnicku čtrnáctku kouli, pátá rozbila zářivku nad oknem a zbytek nadělal pár větracích otvorů do stropu.

Když byl zásobník konečně prázdný, Oney se pomalu svezl za bar, pistoli pořád pevně sevřenou ve zdvižené ruce a Fireballa pořád zarafnutého v zádech jako tlustou šedivou pijavici. Během té kanonády se bůhvíodkud vynořil kocour a vypálil otevřenými dveřmi jako černý

blesk, zatímco mi Lester objímal kolena jako vystrašené děčko. Nebo jako magor, jehož válečné historky se konečně vyplnily.

„Hergot, Lestere,“ řekl jsem, když staré trámy přestaly rachotit ozvěnou výstřelů, „budu od tebe mít kalhoty samou krev.“

„Omlouvám se,“ řekl potichu, jako by to myslel doopravdy, a pak se mě pustil.

Když jsem mu podával kapesník na to jeho ucho, zpoza baru vyklusal Fireball s převislými pysky potřísněnými krví. Vyškrábal se přes barovou trnož na stoličku, z ní na bar a tam se začal činit. Systematicky bral jednu načatou láhev za druhou do tlamy, naklonil ji a vychlemtal. Pak se obdobně vypořádal se svým popelníkem, říhnul si a sešplhal na podlahu stejnou cestou, jako se dostal nahoru. Unaveně se dokolébal ke dveřím, jako by každý krok měl být jeho poslední, a natáhl se na sluníčku. Spal snad ještě dřív, než se břichem dotkl podlahy, a jen tlumené chrápání vířící zrnka prachu svědčilo o tom, že je stále ještě naživu.

„Něco takového jsem v životě neviděl,“ řekl jsem Lesterovi.

„Čokl jeden zasranej,“ zavřel Lester, když se přesouval k barovému boxu, aby se posadil.

Zamířil jsem za bar, abych zkontroloval, jak jsou na tom Oney a Rosie. On omdlel a ona ležela na roštové podlaze taky jako mrtvola. Až na to, že ruce neměla zkřížené přes prsa, ale přitisknuté k uším.

„Je někdo mrtvej?“ zeptala se, aniž by otevřela oči.

„Pár lehčích zranění,“ informoval jsem ji, „ale mrtvola žádná.“

„Rozhodně bych ocenila, kdybyste s voláním policajtů počkal, než se trochu seberu,“ řekla. „Budeme muset vymyslet, jak tenhle bordel vysvětlit.“

„Jasně,“ přisvědčil jsem „Nenašla by se kapka whisky?“

Kývla ke skříňce, kde jsem objevil poloprázdnou litrovku Old Crow. Pro Oneyho nohu jsem udělal, co se dalo. Stáhnul jsem

mu pracovní baganče i bavlněnou ponožku a nalil trochu whisky na roztřepené maso, co zbylo po dvou prostředních prstech. Pak jsem chodidlo obalil čistou utěrkou. Když jsem mýdlem z barového dřezu vypláchnul kousanec, přesunul jsem se k Lesterovi a pomohl mu vyndat skleněné střípky z kůže na spánku a z cárů ucha.

„Tak do tohohle ouška už ti holky jazyk strkat nebudou,“ zavtipkoval jsem si.

„Já na to stejně nikdy moc nebyl,“ odpověděl nedůtklivě. „Jak je na tom Oney?“

„Ustřelil si dva prsty,“ oznámil jsem mu.

„Velký nebo malý?“

„Prsty, hochu, ne palce.“

„Tak to nic není,“ prohlásil Lester a opatrně si sáhl na ucho. „A co Rosie?“

„Řekl bych, že si na chvilinku dáchla.“

„Vypadá to, že tady velkej borec taky,“ poznamenal Lester a kývnutím naznačil, kam se mám podívat.

Přišlo mi netaktní pozastavovat se nad tím, že ze „starého pána“ je najednou „velkej borec“, takže jsem se radši začal zajímat, proč se Trahearne pořád ještě krčí pod kulečnickem.

„Jste v pořádku, pane Trahearne?“ zeptal jsem se, když jsem si klekl, abych nahlédl pod kulečník.

„Popravdě řečeno myslím, že jsem jednu koupil,“ odpověděl klidně.

Žádnou krev jsem neviděl, tak jsem se ho zeptal, kam.

„Rovnou do prdele, příteli,“ zněla odpověď. „Rovnou do prdele.“ Pak otevřel oči, zpozoroval láhev a sebral mi ji. „Tyhle splašky vy pijete?“

Ten den jsem tuhle značku zkoušel pít poprvé, ale ani jemu zjevně nedělalo problém znesvětit si tím patokem patro. Rozhodně ne tak velký problém, jako mně dělalo stáhnout mu kalhoty a boxerky,

ze kterých by se dalo stříhnout na lodní plachtu, abych našel ránu. Celoplášťová střela po sobě zanechala úhlednou modravou díрку, kterou prozradil jen slabounký pramínek krve těsně pod levou pŕlkou zadnice. Neměl jsem jak zjistit, jestli zasáhla kost nebo tepnu, ale podle barvy v obličeji i podle pulsu byl Trahearne v pořádku a střelu jsem našel uhnížděnou jako malinký modrý bobek těsně pod kůží, skrytou v tukových faldech, které mu visely přes pravou kyčli.

„Jak to vypadá?“ otázal se mezi dvěma loky.

„Vypadá to jako vaše řít, starouši.“

„Vždycky jsem věděl, že pojdu směšnou smrtí,“ pronesl pochmurně.

„Dneska ještě ne, starouši. Tohle šlo jen do masa.“

„Vám se to lehko řekne, synku, vaše maso to není.“

„Za pár dnů vám zbyde jenom ošklivá vzpomínka a bolavá řít,“ ujistil jsem ho.

„Děkuji vám,“ prohlásil, „ale řekl bych, že obojí už mám.“ Odmlčel se, aby si dopřál další lok whisky. „Jak to, že víte, jak se jmenuju, mladý muži?“

„Ale no tak, pane Trahearne, jste slavný člověk.“

„Bohužel ne dost slavný.“

„No jo, tak dobře. Vaše bývalá si dělala starosti o vaše zdraví,“ šel jsem s barvou ven.

„A vás si najala, abyste mě střelil do prdele, a já už nemohl vysedávat na baru,“ doplnil mě.

„Já vás nestřelil,“ ohradil jsem se.

„Možná, že ne,“ prohlásil, „ale vina stejně padne na vás.“ Pak pokračoval v nasávání tak dlouho, až nakonec objal prázdnou láhev a přidal k Fireballovu tichému pochrupování chraplavý rachot.

2

Když se karavana dvou sanitek a policejního auta z místní stanice vyřítla v oblaku prachu z Rosiina parkoviště, všechna auta okamžitě zapnula sirény a s vytím zmizela v dáli. Ze schodů, kde jsme s Rosie dřepěli, to znělo, jako by se blížil konec světa.

„Hoši musejí mít ty svoje sirény fakt rádi,“ poznamenala Rosie tiše.

„Vždyť je to jediná zábava, co na světě mají,“ zastal jsem se jich.

„Vlastní zkušenost?“ zeptala se s přimhouřenýma očima.

„Už jsem v policejním autě párkrát jel. Pokaždé vzadu,“ pochlubil jsem se a ona přikývla, jako by měla stejné zážitky.

Než jsme společně poklidili ten binec v baru, přemístili raněné ven a vykoumali sice zoufale nepravděpodobnou, ale vlastně úplně nepodstatnou verzi té střelby, stačili jsme se s Rosie skamarádit. Byli jsme teď spjati společným lhaním úřadům. Lester a Oney by lhali i zadarmo, jen aby se proti nim vymezili, ale já jsem mezi ně rozdělil štědrou částku na hotovosti jako příspěvek na léčebné výlohy. Lester prachy stopil do kapsy a pak z něj vylezlo, že on i Oney už si párkrát pobyli na záchytce, takže mají zdravotní pojištění státu Kalifornie. Postarší místní polda, co nás vyslychal, na mě dělal dojem, že je mu jasné, že ho taháme za fusekli, a že je mu to vcelku jedno. Zato Oney to od něj schytl za to, že postřelil sám sebe. Když ale odcházel,

přece jen mi sdělil, že se mám zítra zastavit na stanici podepsat výpověď. Oba jsme věděli, co to znamená.

Sotva sirény utichly v dálce, Rosie se zeptala: „Myslíte, že si zasloužíme pivo?“

„Whisky,“ opravil jsem ji a vykročil ke svému pickupu, kde jsem z palubní přihrádky vylovil cestovní púllitrovku. Když jsem se vrátil na schody, Rosie už měla připravené dvě láhve piva na zapití. Po chvíli mlčenlivého upíjení jsem se ozval: „Ty trable mě mrzí.“

„To nebyla vaše vina,“ prohlásila a unaveně mávla rukou. „To ten blboun Lester. Ono to totiž tenkrát, když ho to soukromé očko dohnalo v Barstow, bylo kapku jinak. Lester si na něj otevřel hubu a ten chlap ho rovnou u Lesterovy mámy na dvorku seřezal jak žito. Lester nakonec ještě škemral, aby směl ty alimenty doplatit.“

„Napadlo mě, že za tím bude něco podobného,“ poznamenal jsem.

„A co to, že jdete po tom tlustochovi?“ zeptala se. Honem ale dodala: „Jasně, že mi nemusíte nic vykládat, jestli mi do toho nic není.“

„Měl jsem ho najít, než se prochlastá do špitálu,“ odpověděl jsem. „Nebo do hrobu.“

„Zbytečná práce,“ prohlásila Rosie s neochvějnou jistotou.

„Já ho měl prostě jen najít,“ řekl jsem, „ne mu rvát flašku z ruky.“

„Tímhle se živíte?“ zeptala se. „Hledáním lidí?“

„Někdy,“ odvětil jsem. „A jindy se prostě jen koukám.“

„A uživí vás to?“

„Jakžtakž,“ ucedil jsem. „Ale není to stálý příjem. Asi tak polovinu času proflákám mezi regály.“

„Jak to?“

„Chytám v krámě pubertáky, co kradou žvejkačky.“

„A to jo,“ zasmála se a upila whisky. „Jak dlouho jste toho tlusťocha hledal?“

„Přesně tři neděle,“ odpověděl jsem.

„Účtujete si za každý den, co?“

„Obvykle.“

„Tak to by vám tenhle kšeft mohl něco hodit,“ řekla.

„Taky doufám,“ odvětil jsem. „Pokud nepřevládne názor, že když starého pána postřelili, vlastně ani nestálo za to mě najímat.“

„Tak je žalujte.“

„Už jste někdy zkoušela soudit se s pracháči?“ zeptal jsem se.

„Do háje, člověče, já ani žádný pracháče neznám,“ prohlásila. Pak se odmlčela a sklopila zrak k zemi. „Před čím podle vás ten chlápek zdrhal?“

„Možná jenom potřeboval být nějakou dobu sám,“ řekl jsem, „nebo prostě chytil toulavou slinu. Vážně nevím.“ A skutečně jsem nevěděl. Když jsem po někom pár dnů šel, obvykle jsem měl alespoň představu o tom, oč dotyčnému jde. V Trahearnově případě to tedy neplatilo. A když mi to myslelo ještě hůř než obvykle, přepadal mě dokonce zvláštní pocit, že starý pán utíká přede mnou. Že prostě utíká, abych já ho honil. „Třeba se chtěl pokaždé jenom podívat, co je za tím dalším kopcem,“ dodal jsem.

„Tak to už ho to dívání nejspíš utahalo,“ pronesla Rosie potichu, „protože tady se usadil jak slepice na hřadě.“

„No jestli je na tom jen z poloviny jako já, tak je utahaný jak štěně,“ prohlásil jsem, „protože já jsem úplně na hadry. Kdybych si teď lehnul, budu spát snad týden.“

„Ale to asi nehrozí, co?“

„Asi ne.“

„Co máte v plánu dál?“ zeptala se na můj vkus snad až příliš lhostejně.

„Budu se motat kolem špitálu, dokud ho nepustí,“ odpověděl jsem.

„Na jak dlouho to tak vidíte?“

„Týden nebo tak nějak,“ odpověděl jsem. „Přijde na to.“

Pár dalších minut jsme proseděli mlčky a jen jsme se dívali, jak jemné jarní slunce zaplavuje zelenavým jiskřením okolní pozvolné kopce, a naslouchali vzdálenému hukotu od silnice.

„Hele,“ ozvala se náhle Rosie, jako by ji zrovna něco napadlo, „třeba bych pro vás měla takovou menší prácičku, když se tu teď máte jen tak motat. Dřepět naprázdno je přece nesmysl.“

„Obvykle nemíchám víc případů dohromady,“ řekl jsem rychle. „To je moje jediná výhoda proti velkým firmám.“ Když na to nic neříkala, zeptal jsem se: „Co by to mělo být? Paklík nekrytých šeků?“

„Těch mám, že bych si s nimi mohla vytapetovat,“ prohlásila, „ale to není ten problém.“ Když jsem se nezeptal, co je problém, pokračovala. „Jde o mou dceru. Zdrhla, a tak mě napadlo, že byste se po ní mohl podívat. Pár dní, podle toho, kolik času budete mít.“

„No, já nevím...“

„Já vím, že to tady nevypadá na extra vejvar,“ skočila mi do řeči, „ale jsem ve svém, bez dluhů a sem tam to i něco vydělá...“

„O to nejde,“ přerušil jsem ji. „Prostě jen potřebuju na chvíli vysadit.“

„Počkejte tady,“ prohlásila, jako by mě vůbec neslyšela, a rázně vešla dovnitř.

Zatímco jsem čekal, z toho jemného jarního světla se vyklubal klasický smog Kalifornského zálivu, což mě definitivně probralo z představ, že se v lenivém jarním odpoledni v padesátých letech povaluju v nějakém venkovském zapadáku v Texasu. Hned za zálivem se rozkládal labyrint San Franciska, ráj uprchlíků, a i když už byla dávno pryč i léta šedesátá, mladé holky se tam pořád utíkaly schovat. Tohle se nezměnilo, i když všechno ostatní už bylo jinak. Květinové děti zatrpkly, podlehly komerci nebo

vábení požitků střední třídy, a dokonce i někdejší nepřítel byl unavený a zlomený a stáhl se do luxusních rezidencí v San Clemente. Nechtěl jsem poslouchat, co se na mě Rosie chystala vybalit – nechtělo se mi civět na další fotku ztraceného dítěte. To, že dvakrát nelze vstoupit do stejné řeky, jak prohlásil nějaký moudrý Řek, je pravda, jen k tomu zapomněl dodat, že v devíti případech z deseti si přitom namočíte nohy. Změna je pravidlem. Domov už nenajdete, ani když tam bydlíte, a když už je to všude stejné, není kam utéct. To ale některým zoufalcům nebrání v tom, aby to znovu a znovu zkoušeli. A ani Rosie to nezastavilo.

„Tady,“ řekla, když se posadila a podala mi fotografii. „Podívejte se.“

Jen jsem ji letmo přešel pohledem. Stačilo to, abych si všiml, že je to školní fotografie docela pohledného děvčete. Byl to ten formát fotky, co se vejde přesně do peněženky. Pak jsem fotografii obrátil a na rubu uviděl datum: 1964–1965.

„Hezká holka to byla,“ řekl jsem, když jsem se fotku snažil Rosie vrátit.

„A chytrá jak opice,“ odpověděla a ruce přitom držela stisknuté mezi kolena.

Musel jsem se na tu fotku podívat znovu. Klidně by mohla pocházet i z padesátých let, kdy jsem chodil na střední. Obličej měla příjemný, nic víc, ačkoliv se zdálo, že pod měkkou vrstvičkou dětského tuku se rýsuje dobrá figura. Široká ústa působila semknutě, jakoby zasmušile, a hustá kaskáda blond vlasů vypadala, jako by nebyla pravá. Nos měla rovný, ale na konci trochu moc bambulkovitý, aby se dalo říct, že je hezký. Jen ty oči byly působivé. Temně plály vztekem a záští, takovou tou nádenickou zuřivostí, která by se daleko líp hodila k mnohem hubenějšímu obličej. Na sobě měla staromódní krajkovou blůzku s vysokým límcem. Pod ním se vinula černá stužka s malou kamejí u krku. Když jsem se znovu zadíval

do té tváře, najednou mi ta blůza připadala podivně vyzývavá a z obličejce čiselo tak urputné přání nezesměšnit se, že to působilo až smutně. Příliš smutně.

Znal jsem tenhle typ. Docela hezká holka, co nemá peníze na to správné oblečení nebo třeba na rovnátka nebo na podporu sebedůvěry, takže se buďto ochomýtá ve stínu oblíbenějších holčiček z prachatějších rodin, a je pro tuhle svoji snaživost pokládána za vlezlou, nebo se drží stranou, vyhýbá se tomu středoškolskému hemžení, a protože si svoje trable skousává o samotě, ostatní ji mají za nafoukanou nánu, co je namyšlená a nemá proč. To jsou ty smutné intriky středoškolských let. Když jsem na tu fotku civěl, zase jednou mě potěšilo, že jsem téměř všech těchhle trablů zůstal ušetřen. Bydlel jsem na venkově, pracoval jsem, a i když jsem to zrovna takhle neplánoval, tři neděle předtím, než jsem měl maturovat, jsem nastoupil do armády. Tam jsem nakonec složil rozdílovou zkoušku, takže jsem papír o dokončeném středním vzdělání stejně dostal, a rozhodně mi to připadalo snazší. A každopádně to byla větší sranda.

„Jak je to dlouho, co zmizela?“ zeptal jsem se Rosie a fotografie mi visela mezi prsty jako cár odumřelé kůže.

„V květnu to bude deset let,“ odpověděla tak klidně, jako by říkala *v neděli to bude tejdén*.

„A od té doby se neozvala?“ zeptal jsem se.

„Ani slovo.“

„Deset let je moc dlouhá doba,“ řekl jsem a přitom se pořád ještě snažil, abych na sobě nedal znát, jak mě to vykojilo. „Obvykle je na hledání pozdě už po roce, ale deset let, to je celá věčnost.“

Jenže Rosie se i tentokrát chovala, jako by mě neslyšela. „Jednou takhle v sobotu odpoledne si vyjela s přítelem do San Franciska. Řekl mi, že na červené mu prostě vystoupila z auta a odešla.“

Neřekla ani slovo. Ani se prý neohlédla. Prostě šla pryč. Tak to alespoň řekl.“

„Máte nějaký důvod domnívat se, že lhal?“

„To vůbec ne,“ prohlásila Rosie. „Znám ho odmalička a s jeho mámou jsme kamarádky. Už skoro dvacet let mi každý týden dělá hlavu. A Alberta to tenkrát úplně zničilo. Pátral po Betty Sue ještě celé roky po tom, co já už to vzdala. Jeho máma říká, že se na ni ptá pokaždé, když se spolu vidí.“

„Hlásila jste to na policii?“ zeptal jsem se.

„No samozřejmě, že jsem to hlásila,“ odpověděla Rosie zlostně a z přimhouřených očí lemovaných vějířky vrásek vyšlehla někdejší jiskra. „Co bych to byla za mámu, kdybych to neudělala? Myslíte si, že bych nechala sedmnáctiletou holku jen tak se toulat tím mizerným městem plným negrů, fetišů a úchylů? Jasně, že jsem s tím šla na policii. Snad pětkrát nebo šestkrát.“ A už jemněji dodala: „Já netvrdím, že se na to vyflákli. Ale šla jsem za tím i sama. Vyrázila jsem tam dvacetkrát, možná třicetkrát, co já vím. Chodila jsem tam po těch kopcích nahoru a dolů, až jsem prošlapala boty, a každému jsem na potkání ukazovala její fotky, až byly úplně roztržené. Ale nikdo ji nepoznal. Vůbec nikdo.“ Opět se odmlčela. „Já to mizerné město prostě nenávidím. Přeju si, aby přišlo další zemětřesení a to hnízdo se propadlo rovnou do moře. Nesnáším ho. Vychovali mě v křesťanské víře, abyste věděl, takže vím, že nemám právo soudit, už vůbec ne, když sama vedu tenhle pajzl, ale přísahám, že jestli v tomhle zkaženém, hříšném světě existuje Sodoma a Gomora, tak je to támhle na druhé straně zálivu.“ Ukázala prstem do kopců, jako by pronášela kletbu. Když si všimla pobaveného úšklebku v mé tváři, zarazila se a sjela mě zlobným pohledem. „To vám se tam nejspíš líbí, co? Podle vás je to všechno fajn, všechno to svinstvo tam, že jo?“

„Na mě mít zlost nemusíte,“ odpověděl jsem.

„Omlouvám se,“ řekla rychle a uhnula pohledem.

„To je v pořádku.“

„Ne, to není v pořádku, krucinál. Já po vás něco chci, a přitom tady na vás řvu. Omlouvám se.“

„V pohodě,“ řekl jsem. „Rozumím.“

„Máte děti?“

„Ne,“ přiznal jsem. „Ani jsem nebyl ženatý.“

„Tak tomu rozumět prostě nemůžete. Ani omylem.“

„Dobře.“

„A přestaňte si pořád hrát na chápavého, sakra,“ řekla a klepla mě přes kolena svými zarudlými klouby.

„Dobře.“

„A omlouvám se, krucinálfagot.“

„V pohodě.“

„Ale kulový, nic není v pohodě,“ odsekla, zvedla se a oprášila si dlaněmi kalhoty. „Do hajzlu s tím vším,“ zamumlala, otočila se a zprudka nakopla Fireballa do zadku. Spícího psa to poslalo ze schodů rovnou na beton pokrytý vrstvou prachu. „Čokle mi-zernej, tebe taky nevím, proč živím,“ ulevila si. „Klid se mi z očí.“

Fireball musel být na Rosiiny výbuchy nejspíš zvyklý. Odplížil se, aniž by se ohlédl nazpět. Ne snad, že by zrovna chvátal, ale taky se zbytečně nezdržoval. Na rohu hospody zakopnul o černého kocoura, který tam spal schoulený do klubíčka v husté trávě pod okapem. Strhla se kratičká, ale urputná a podle všeho natrénovaná výměna názorů, a pak si šel zas každý svou cestou. Kocour zalezl pod barák a Fireball se vrátil, odkud přišel – na své místo na sluníčkem vyhřátých schodech. Když si lehnul, líně si prohlédl Rosie a zavřel oči s povzdechem připomínajícím manžela po třiceti letech pod pantoflem vzteklé mrchy. Ale Rosie se dívala, jak se vítr prohání travou na úbočí kopce.

„Co ještě jedno pivko?“ zeptal jsem se.

„Jo, já bych si dala,“ odpověděla, aniž se ke mně otočila. Smutek jako by zjemnil ten její nosový akcent, akcent všudypřítomný od Apalačských hor a údolí přes jižní pláně i pouště jihozápadu, až se nakonec vetřel i do zlatonosných kopců Kalifornie. Někde po cestě ale Rosie nasála i jemnější přízvuk, křehčí odstín vhodnější k hrdelnímu šeptání takových romantických slov, jako je *vistárie*, nebo smyslných frází, jako je třeba *tělnaté víno*. Prostě hlas, jaký by chtěl aspoň v telefonu slyšet každý chlap. „Dala bych si,“ zopakovala. Dokonce i holky z přistěhovaleckých farmářských rodin si přece v mládí přejí, aby je někam zavál lepší vítr než to horké, řezavé, prašné proudění, co ničí a odnáší tátovu úrodu do háje. Když jsem jí šel pro pivo, říkal jsem si, že by si taky zasloužila něco fajnovějšího.

„Hledat tam Betty Sue,“ ozvala se Rosie, když jsem se vrátil, „bylo to nejhorší, co jsem v životě zažila.“ Pořád ještě stála s rukama v bok a zírala přes zvlněné pahorky kamsi ke studeným, mlžným vodám zálivu na jihozápadě. „Nikdy by mě nenapadlo, že tolik lidí hledá svoje děcka. Potkala jsem tam snad stovku dalších, možná víc, co tam bloumali jako já a strkali fotky pod nos každému hipíkovi, co byl ochotnej se podívat. A byli mezi nimi tak slušní lidi, že by mě nenapadlo, že je potkám zrovna takhle, a spousta jich byla i docela ve vatě. Ale nikdo z nich neměl ani páru, jak to přišlo, že zrovna jejich děcko vzalo dráhu. Ani jeden. A ti, kterých jsme se ptali *proč*, taky nevypadali, že by něco věděli. Jasně, žvanit, to uměli v jednom kuse, ale mě to připadalo jako ty debaty v televizi. Ti ani nevěděli, proč tam vlastně jsou. To byla vážně ta největší beznaděj, co jsem kdy zažila.“

„Já vím,“ řekl jsem.

A svým způsobem jsem opravdu věděl, i když jsem sám neměl žádné děti, aby mi měl kdo zdrhnout. Když jsem se na konci šedesátých let vrátil z Vietnamu v klepetech, měl jsem na vybranou